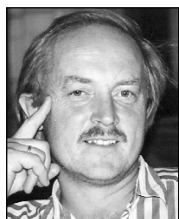

Alt hører Herren til! (Del I)

Tale av Kristian Fagerli 2. oktober under Bibelhelg på Solgry.

Når vi reiser med Guds ord, er det en fare for at vi reiser rundt med boksmat. Guds ord er nytt, og Guds ord er levende.

Vi kan skrive en preken, og så tar vi den med på talerstolen. Så blir det liksom ikke ferskvare, men det blir boksmat vi tar fram for tilhørerne.

Du som ber for dem som reiser med Guds ord. Du må først og fremst be om at vi må få leve i Ordet, så Ordet får tale til vårt eget hjerte. Vi må ha vår trøst der, og vi må ha vår frimodighet og glede der. Da bli det vi bærer fram et vitnesbyrd - nytt og friskt. Da får Ånden dogge på Ordet. Da merker folk at dette var en god klang og en god smak.

«Når Herren din Gud fører deg inn i et godt land, et land med rennende bekker, med kilder og dype vann, som veller fram i dalene og på fjellene, et land med hvete og bygg og vintrær og

fikentrær og granatepletrær, et land med oljetrær og honning, et land hvor du ikke skal ete ditt brød i armød, hvor du ikke skal mangle noe, et land hvor steinene er jern, og hvor du kan hogge ut kobber av fjellene, og når du så eter og blir mett og lover Herren din Gud for det gode landet han har gitt deg, da vøkt deg for å glemme Herren din Gud, så du ikke tar vare på hans bud og hans forskrifter og hans lover, som jeg pålegger deg i dag. Når du kan ete og blir mett og bygger gode hus og bor i dem, og ditt storfe og ditt småfe økes, og ditt sølv og ditt gull økes, og all din eiendom økes – vøkt deg at du da ikke opphøyer deg i ditt hjerte, så du glemmer Herren din Gud, som førte deg ut av landet Egypt, av trellehuset.» (5M 8:7-14)

Havesyken ribber

Vi lever i ei underlig tid. Sammenligner du 2004 med 1904, så er det mange ting som er snudd helt på hodet. Jeg må si at jeg er mektig imponert over dere eldre som følger med i tida. Jeg er selv 46 år, og jeg følger meg

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red. nmda ved form. Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74064650, Mobil 90151234
E-post: ingang@c2i.net

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova og Peru.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund, tlf. 56552672
E-post: drlid@online.no

Sekretærfunksjonen er tillagt landsstyret
Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 36 17 70, fax 33 36 17 71
Bankgiro 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

akterutseilt. Tida har gått fra meg, følger jeg. Jeg henger ikke med.

Det er så mye som er forskjellig, bare på disse årene siden jeg var gutt og ungdom. Det har vært en veldig velstandsøkning over mange tiår. Vi lever i en tid som er abnorm (som avviker fra det normale) i forbruk og i havesyke. Det var en eldre forkynner hjemme i Trøndelag, han er død nå. Han sa at han ikke trodde det var noen enkeltfaktor som hadde ribbet Guds folk for så mye velsignelse som nettopp havesyke og materialisme.

Det vil ikke si at fattigdom og knapphet på ressurser nødvendigvis fører til Gudsfrykt, langt derifra. Det var også Moses veldig klar over da han talte til folket her. Det var nettopp ikke det som skjedde i ørkenen, da de manglet mat og vann. Det førte ikke til gudshengivenhet og gudsfrykt.

Nei, det egget dem til knurr og tvil. Likevel sier Moses her: – Når du kommer inn i landet, og all din eiendom

Framhald side 19

Oppklaring

Trykkeriet har kommet med en beklagelse for at de ved en feil kom til å sette inn en gammel informasjonskolonne på side 2 i septemnummeret.

Red.

Josafat

Av Dag Rune Lid

Det er mange år sidan no, at eg fyrste gong stansa for kong Josafat slik det står om han i dei historiske bøkene i vår Bibel. Det talte sterk til meg korleis han gjekk fram for å vinne sitt folk for Herren, men også om hans «søvn», kompromiss og fråfall, før han igjen fekk eit vekkande møte med Herren.

2. Krønikebok kap. 17 fortel om korleis Josafat går fram for å så ut Ordet i folket. Kap. 18 fortel kva som skjer når han går i kompaniskap med den vonde kong Akab i Nord-riket, og om korleis profeten Mika er aleine att mellom dei 400 falske profetane. Kap. 19 talar om oppgjer etter fråfallet, og kap. 20 om korleis Herren på underleg vis vinn siger for sitt folk.

På mange vis gjer desse kapitla eit bilete av den historiske utviklinga i vårt folk og land også. Me fekk djuptgripande samvitsvekkingar, åndshøvdingar vart sende ut med Ordet og åndelege sigrar vunne, men etter kvart som åra gjekk har også kristenfolket på mange vis vorte smitta av tidsånden, slik Josafat vart då han gjekk i kompaniskap med Akab.

Fienden som angreip Josafat og folket, opplevdes overveldande. (Kap. 20) Menneskeleg sett såg situasjonen heilt håplaus ut. Ser me på utviklinga i vårt eige land og folk, så blir ein lett gripen av dei same tankane i dag. Det verkar som Djevelen vinn siger etter siger på alle område i det norske folk. Men får Herren vekte opp sitt folk slik det skjedde med

Innholdsfortegnelse ~ Lov og Evangelium, oktober 2004:

Alt hører Herren til! Tale av Kristian Fagerli	side 1
Prosjekt Josaf. Av Dag Rune Lid	side 3
Kjærligheten skjuler en mengde synder. Av Hans Erik Nissen	side 6
Blodet og surdeigen. Av Ragnar Opstad	side 7
Det skjedde det året Hallesby «talte». Vitnesbyrd av Øyvind Kolnes	side 8
Orientering fra Landsstyret i NLL	side 11
Hva ønsker Bibelskolen på Fossnes å stå for? Av Per B. Holm	side 13
Tal Herre! Referat fra Solgry	side 25
Nytt om navn	side 26
Aktuelle CD- og kassettar frå AKF, Bibelsk Tro og Lekmannsmisj.	side 27
I Jesus. Dikt av Olaf Gjone	side 28

Josafat og Guds folk, så kan det enno vere von om at Herren kan vinne sigrar i folket vårt.

Vår naud

På mange vis opplever me i dag same naudropet som Nehemja møtte: «Muren kring Jerusalem er riven ned, og portane er brende» (Neh 1:3), og som Hosea erfarte: «Folket mitt går til grunne fordi det ikkje har kunnskap» (Hos 4:6), eller som Jeremia såg: «Sjå, Herrens ord har dei vraka. Kvar skulle dei då ha visdom frå?» (Jer 8:9), eller som Jesus seier i Matt 5:13: «Men om saltet misser si kraft, kva skal det då saltast med? Det duger ikkje lenger til noko, utan å verta kasta ut og trakka ned av menneska.»

Når det gjeld Guds folk i dag, seier Hans Erik Nissen: «På mange måter er Guds folk blitt et motløst folk. Det er så mye som er imot. Den verden som omgir oss, preges mer og mer av et frafall fra kristen tankegang og levevis. Guds barn vet at det får følger når et folk gir seg gudløsheten i vold. Da mister vi velsignelsen, og det er en stor smerte.

Men også innenfor, mellom Guds folk, er det mye som kan bekymre og skape uro. Det er ikke lenger åndelig samklang og enhet som det var tidligere. Da stod Guds folk på en annen måte sammen på vekkelseslinjen i

forkynnelsen av lov og evangelium under Guds ords myndighet. Slik er det ikke lenger. Det er en kamp innenfor Guds folk. Det oppleves enda mer smertelig.» Så langt H. E. Nissen, men hans utsegn stemmer nok diverre så alt for godt med situasjonen mellom Guds folk.

Det ser også ut for at den åndelege søvnn får djupare og djupare fotfeste mellom kristenfolket, og den som talar som Bibelen talar, får ofte høyre som Elias: «Er det du som fører øydelegging over Israel?» (1. Kongeb. 18.17) Då er det lett at ein kan bli motlaus, og ein trur at ein er aleine att som Elias. Men det var 7000 som ikkje hadde bøygde kne for Ba'al, sjølv om det kan verke som om Elias verken såg eller høyrde dei.

www.Josafat.no

Tal Herre!

Eg trur også mange syrgjer over «Josef» sin skade i vårt folk i dag, og mange har kanskje «gøynt» seg som på Elias si tid. Får Djevelen så mismot i di og mi sjel, står me også i stor fare for å sovne og bli liggjande etter på vegen. Ein har lettare for å sovne når ein står aleine på «vakt». Når ein rakar glørne saman, så «varmar» ein kvarandre.

På mange måtar opplever me i dag

også ein parallell til «mørke» som står omtalt i 1. Samuelsbok. Der står det om Eli som æra sønene sine meir enn Gud, og om fråfallet som hadde fått trengt seg inn mellom Guds folk. Men midt oppi denne hendinga frå 1. Samuel får me møte Samuel som seier: «*Tal, Herre, tenaren din høyrer!*» Det var ei bøn som blei høyrd i himmelen, og «*Herren var med han og lét ikkje eitt av orda sine falla til jorda.*» (1. Samuel 3:19) Resultatet les me om i kap. 7. Det førte til djuptgripande samvitsvekking mellom Guds folk som førte til naudropet: «*Me har synda imot Herren.*» Dei fekk erfare at Guds ord hadde virkekraft.

Ludvig Hope skal ha sagt: «*Gje meg ti menn, som står for Herrens åsyn, og landet skal bergast!*» Me tenkjer ofte - dess fleire dess betre, men då det såg som mørkast ut i Israel, byrja Herren med ein - Samuel. Samuel tyder: Bønhøyrd av Herren! Det byrja med eit naudrop i Hanna sitt hjarta. Herren svarte! Det fortsette med eit naudrop i Samuel sitt hjarta. Herren svarte!

Gideon fekk høyre: «*Du har for mykje folk med deg!*» (Dom 7:2) Herren tok frå han 99 prosent av hæren. Då hadde han ein av hundre igjen. Ein kan vel seie at han var kome på nullpunktet, men då sigra han i kampen. Herren aleine kunne få æra. Faren i dag er at me har for

mange flinke folk, så me får alt til å svive utan Guds velsigning og Guds kraft.

Ottast ikkje og ver ikkje redde!

Kva gjorde kong Josafat då situasjonen vart håplaus? Det står at Josafat og Guds folk vende seg med si naud til Herren. Deira rop var: «*For me har ikkje styrke nok til å stå mot denne store hæren som kjem imot oss, og me veit ikkje kva me skal gjera. Men augo våre er vende mot deg.*» (2Krøn 20:12)

Josafat og folket sitt naudrop vart høyrd i himmelen, og Herrens profet steig fram og tala: «*Men det er ikkje de som skal strida her. De skal berre stilla dykk opp og stå og sjå korleis Herren frelser dykk – de frå Juda og Jerusalem. Ottast ikkje og ver ikkje redde! Drag ut mot dei i morgon, og Herren skal vera med dykk. Då bøygde Josafat seg med andletet mot jorda. Og heile Juda og alle innbyggjarane i Jerusalem fall ned for Herrens åsyn og tilbad Herren.*» (2Krøn 20:17-18) Gjekk Herrens ord i oppfylling? Til minste detalj! Herren kjempa på underleg vis for sitt namn, si ære og for sitt folk!

Me kan lese om at Daniel (kap 9 og 10) gjorde den same erfaring. Daniel og venene hans vende seg i si naud til Herren. Daniel sannar både

Framhald side 22

Ha inderlig kjærlighet til hverandre

«Fremfor alt, ha inderlig kjærlighet til hverandre, for kjærligheten skjuler en mengde med synder.»

(1 Pet 4:8)

Guds ord minner oss ofte om kjærligheten til brødrene. Kanskje undrer du deg over at dette blir understreket så sterkt. Men kjærligheten er selve livsnerven i det kristne fellesskapet. Mangler den, blir det innbyrdes forholdet mer og mer konfliktfylt. Sladder og mistenkeliggjørelse vinner innpass. Avstanden blir større og større, og forholdet blir mer og mer kaldt.

Et kristen felleskap trives bare når mangfoldigheten av synder blir skjult. Det finnes synder som må påtales. Det finnes forhold som må gjøres opp. Det kan også være tilfeller hvor veiene må skilles, slik det skjedde for Paulus og Barnabas. Men fremfor alt skal vi ha inderlig kjærlighet til hverandre, så syndene kan bli skult.

Den «retthaveriske» holdningen er farlig. Den viser seg ved at du stadig kjemper for å få rett. Skjer ikke det, føler du at rettferdigheten lider nederlag.

Du skal være klar over at det aldri skjer. Rettferdigheten kan ikke tape.

Den kan heller ikke undertrykkes i lengden. Dette gjelder også din rett. Herren vil selv føre den fram.

Endelig er det jo ikke helt sikkert at du har så mye rett som du tror. Det fleste saker har mer enn én side.

Den «retthaveriske» holdningen fører lovens ånd inn mellom brødre. Den får fellesskapet til å slå revner som det kan ta mange år på å få legt.

Vi skal ikke gjøre alt grått. Det er forskjell på sort og hvitt. Guds ord taler om ubotferdige syndere, som skal under menighetstukt. I den kristelige kjærlighets navn kan det være en farlig tendens til å kaste sannheten over bord. Det er ikke noen farbar vei. Uten kamp kan ikke sannheten bevares.

Men i alt og gjennom alt skal vi ha inderlig kjærlighet til hverandre. Kjærligheten er ikke ettergivende. Den er tilgivende. Uten den kan vi ikke leve. Kjærligheten er livsnerven mellom deg og Gud, og mellom deg og din bror.

Av Hans Erik Nissen. Fra andaktsboken «Ett er nødvendig», Lunde Forlag.

L&E

Blodet og surdeigen

Av Ragnar Opstad

«Blodet på dei husa de er i, skal vera til eit teikn for dykk. Når eg ser blodet, vil eg gå forbi dykk. Ikkje eit einaste drepende slag skal råka dykk når eg slår Egyptarlandet.»

«I sju dagar skal de eta usyrt brød. Straks på den fyrste dagen skal de ha all surdeig bort frå huset dykkar. Kvar den som et syrt brød frå den fyrste til den sjuande dagen, han skal rydjast ut or Israel.» (2M 12:13,15)

Vers 13 har nok vore til trøyst for mange, som det også har vore for meg. Det har eit så sentralt evangelisk innhald. Men så kan ein undrast: Kvifor blanda inn dette med surdeigen i samanheng med denne evangeliske budskapen? Og med trugsmål om å verta utrydd av Israel!

Det står slik i ei songstrofe: «Et lite grann av surdeig kan, All deigen gjennomsyre.» Blir surdeigen spart, så vil han før eller seinare føre til fråfall.

Eg kom til å tenkja på Samson. Han var nok klar over den faren han var i, men han tenkte: «Eg skal nok gjera meg fri denne gongen som før, og slita meg laus. Men han visste ikkje at Herren hadde vike frå han.» (Dom 16:20b) Hans eigen styrke kunne ikkje løyse sydebanda.

«Då tok filistarane han og stakk ut augo på han.» (Dom 16:21a) Han miste både det lekamlege og det åndelege synet. Slik arbeider surdeigen.

Det same tek Paulus opp i 1 Kor 5:6-8:

«Det høver dårleg at de rosar dykk! Veit de ikkje at ein liten surdeig syrer heile deigen? Reinsa difor ut den gamle surdeigen, så de kan vera ny deig, sidan de er usyrte. For vårt påskelam er slakta, Kristus. Så lat oss då halda høgtid, ikkje med gammal surdeig, ikkje med surdeig av vondskap og styggedom, men med reinleiks og sannings usyrte brød.» (1Kor 5:6-8)

Kva er det Herren vil ha sagt oss gjennom disse ord? Eg trur Brorson peikar på det: «Ingen sjel av Gud fordømmes som på Jesus Kristus tror. Nådens kilde aldri tømmes, nåden den er alltid stor. Men det er en avsagt dom: Siden Jesus til oss kom, skal vi bort fra synden vike, eller aldri se Guds rike!» (S.b. 174)

«Den som løyner brota sine, har inga lukke. Men den som sannar dei og vender seg frå dei, finn miskunn.» (Ord 28:13)

Kor stort då at me skal få venda oss til Jesus med vår synd og få tru at vårt påskelam, Kristus, er slakta. Slakta for meg. Til soning for mi synd.

Er du bunden som Samson, så gjer som han og rop til Herren. (Dom 16:28a) Rop til han som er komen for nettopp å løysa dei som er bundne og fanga.

«Han har sendt meg til å leggja bind om dei som har eit knust hjarta, til å ropa ut fridom for fangar og frigjering for dei som er bundne, til å ropa ut eit nådeår frå Herren ...» (Jes 61:1b-2a)

Det skjedde i det år Hallesby «talte»

Vitnesbyrd av Øyvind Kolnes på Bibelhelg på Solgry

«Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord var veket bort, og havet er ikke mer. Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Fra tronen hørte jeg en høy røst som sa: Se, Guds bolig er hos menneskene. Han skal bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne. Og døden skal ikke være mer, og ikke sorg, og ikke skrik, og ikke pine skal være mer. For de første ting er veket bort. Og han som satt på tronen sa: Se, jeg gjør alle ting nye! Og han sier til meg: Skriv! For disse ord er troverdige og sanne. Så sa han til meg: Det er skjedd! Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden. Jeg vil gi den tørste å drikke av livets vannkilde uforskyldt. Den som seirer, skal arve alle ting. Jeg vil være hans Gud og han skal være min sønn. Men de feige og vantro og vanhellige og mordere og horkarene og trollmennene og avgudsdyrkerne og alle løgnere – deres del skal være i sjøen som brenner med ild og svovel. Det er den annen død.» Åp 21:1-8

Helt fra min ungdom av, var det de sterke ord i Guds ord som gjorde at jeg søkte frelse for min sjel. Jeg tenkte på et liv bort fra Guds åsyn - borte fra vår skaper. Jeg leste mye i Åpenbaringsboken

da jeg tenkte at Jesus snart ville komme igjen.

Det skjedde i det året Ole Hallesby holdt sin kjente tale der Jesus sa: – Følg meg. En unnskyldte seg med at han skulle hjem å si farvel, en skulle hjem å begrave sin far, osv.

Et halvt år etter var jeg på besøk hos en person som hadde tatt hele talen opp på lydbånd. Hallesby var professor i teologi, og i talen sa han: «Du vet at hvis du styrter død ned på golvet nå, så styrter du rett i helvete.» Hans budskap rystet Norges grunnvoller.

Det var et spetakkel i avisene med mye skrijving i 1953, men jeg var enig i hvert eneste ord Hallesby sa. Jeg hadde sett det så alvorlig selv: - Skulle jeg gå fortapt, og være en hel evighet borte fra Guds åsyn. Det var det verste jeg kunne tenke meg. Tenk, aldri å få være der hvor min skaper og Gud var.

Farvel, du brede strede

Det manglet bare en måned på at jeg var 18 år, da jeg hadde min ytre omvendelse. Fra den kvelden hadde jeg sagt til mine kamerater: - Fra nå av er jeg en kristen, så jeg blir ikke med dere lenger.

Jesus hadde kalt meg i årevis, men jeg hadde en kamerat som jeg hadde gått sammen med siden 4-5 års alderen.

Selv om jeg hadde tatt min beslutning, så var jeg likevel ingen kristen.

Det gikk ikke så lang tid etter min omvendelse, før jeg kavet for livet for å være en kristen. Etter hvert kom jeg til den erfaring at jeg måtte gi opp. Det var ikke stoff i meg til å være en kristen. Vi unge forstod ikke hvordan det hang sammen. Vi prøvde å følge Guds ord så godt vi kunne.

Frelsen i Jesus

Det var møte på bedehuset, og jeg sa til Gud: - Nå får de andre som bor hjemme hos oss gå på møte, så får jeg være hjemme. Jeg var kommet i en slik situasjon at jeg hadde gitt opp alt håp om å bli frelst. Men det var først da, når jeg hadde gitt opp alt håp om å frelse meg selv, at jeg fikk se frelsen. Da fikk jeg se at det var i Jesus jeg hadde min frelse.

Da jeg var alene der hjemme, så kom det plutselig en sang for meg. Det var så nær min ytre omvendelse, at jeg tror ikke jeg hadde lært den utenboks. Om jeg skulle ha lært disse sangversene utenat, så måtte jeg sikkert ha pugget i 3 uker. Men Den Hellige Ånd kunne de, og han «trykket» de inn i mitt hjerte.

Jeg siterte for meg selv alle versene som står i sangen:

*Er det sant at Jesus er min broder
og at himlens arv meg hører til?
Å, så bort med alle tårefloder,
bort med alt som enn meg engste vil!*

*Gud min broder - under over under!
Å, hva større er vel sagt på jord!
Skjønt jeg kan ei tro det alle stunder,
det er dog hans eget sanne ord.*

*Skjønt jeg ei kan tro det som jeg ville,
er dog saken alltid like sann.
Ei i tvil jeg vil min fred forspille,
for min Jesus aldri lyve kan.*

*Han har sagt: Min Fader - eders fader,
han har sagt: Min Gud - og eders Gud.
Mon seg større fryd vel tenke lader
enn at også jeg fikk sådant bud?*

*Å, det broderskap, se det forjetter
mer enn alt hva her man nevne kan,
for ved Jesu side det meg setter,
gir meg rett til samme arv som han.*

*Samme arv der opp i det høye,
samme himmel, samme Gud og far,
Herre, Herre, åpne blott mitt øye
for de skatter jeg i sannhet har!*

Du vet jeg hoppet ut av sengen. Frelsen hadde gått opp for mitt hjerte. De andre var gått på møte, og jeg reiste også på møte. Jeg måtte vitne om hva som var skjedd.

Jesus taler min sak

Jeg er glad og takknemlig til Gud for at han frelste meg. Frelsen er ikke noe vi presterer, men det er noe Gud gir.

Jesus sier selv i John 14:1-2: «Jeg går bort for å gjøre i stand et sted for dere. Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, kommer jeg igjen og skal ta dere til meg, for at også dere skal være der jeg er.»

Dette er de mest gledelige ordet i Bibelen. Tenk å få vite at jeg en dag skal jeg få være der, og aldri skilles med den-

ne vår gode hyrding. Han som kunne dø i vårt sted.

Kristendommen er ikke her inne i mitt hjerte, men Jesus sitter og taler min sak framfor Faderen. Han kjenner min ynkelighet, og han kommer i hu at jeg er støv.

Til slutt vil jeg få dele med dere en sang som kom for meg:

*Å, at jeg kunne min Jesus prise
som jeg av hjertet dog så gjerne vil,
fordi han ville slik nåde vise
å byde meg sitt himmerike til!*

*Jeg gikk i blinde, jeg lå i døden,
og mørkets fyrste holdt meg ganske fast.
Da ropte jeg til min Gud i nøden,
han frelste meg, og mørkets lenker brast.*

*Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
for døden og for dine mange sår!
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte,
og vinteren ble til en herlig vår.*

*Opp, alle venner, syng med i sangen
til ære, pris for ham som har oss løst!
Vi går i trengsel og strid så mang en,
men kun en liten stund, å hvilken trøst!*

*Snart er vi hjemme og står for tronen,
hva gjør det da om solen har oss brent?
Når hytten faller, så får vi kronen,
og all vår trengsel er for alltid endt.*

*Da skal som solen vi evig skinne,
langt mer enn stjernene med all sin glans.
Og seierskransen vi der skal vinne,
men dette overgår dog all vår sans.*

*Ja, deg alene skje evig ære,
o Jesus, som oss kjøpte med ditt blod!
Vår syndebyrde du ville bære,
det skyldbrev slette som var oss imot.*

*Å hvilken lykke å deg tilhøre!
Takk, takk at også jeg fikk være med!
Din gode gjerning du selv fullføre,
til jeg står fri og frelst i evighet!*

Bønn

Takk gode himmelske far for at du begynte din gode gjerning, og at du har lovet å fullføre den inn til din dag. Jeg har ikke noen større lengt enn akkurat dette, at vi skal få leve evig sammen med deg.

Du som er vår skaper og Gud. For deg er alt mulig. Du kommer i hu at vi er støv, og glad er vi for det. Takk for ditt komme, og fordi du ikke gav meg opp, gode Gud og far. Tenk om det hadde blitt for sent. Jeg kunne vært utsatt for en ulykke før jeg var blitt frelst. Da hadde jeg gått evig fortapt.

Men takk for at du himmelske far hadde utsett meg til frelse på grunn av din sønns verk på Golgata. Så skal jeg evig få tilhøre deg. Må du fortsatt være med å velsigne møtet, og gi oss det vi trenger til liv og Guds frykt.

Vi vet at for deg er alt mulig.

Takk for at vi får tilhøre deg og at du går med oss alle dager inntil tidens slutt, og vi må tro at det ikke er så lenge igjen. Takk – i Jesu navn. Amen.

Orientering frå Landsstyret i NLL

I sammenheng med at noen misjonsvenner, som har vært med i Lekmannsmisjonen, nå har etablert Evangelisk Luthersk Misjonslag (ELM) i Vestfold, har landsstyret i NLL ønske om å orientere litt i sakens anledning. I tillegg vil rektor Per Bergene Holm ved Bibelskolen på Fossnes (BF), ut fra noen spørsmål som har vært reist, orientere om hva BF ønsker å stå for.

Vi har en tid hatt interne spenninger i NLL. Det har i det siste blant annet medført at det i media har vært uttalt at NLL har forlatt den klassiske forkynnelse om lov og evangelium, og at vi er gått over på mer vekt på haugiansk forkynnelse av helliggjørelsen og seier over synd. Vi mener dette ikke er riktig.

Enkelte har hevdet at lærere ved BF har vært loviske i sin forkynnelse. Flertallet i forrige landsstyre, og et samlet nåværende landsstyre mener dette ikke er korrekt, og vi viser i den sammenheng til hva rektor skriver i sitt vedlagte notat. Vi ønsker også å understreke at det å forkynne loven og formaningene(lovens 3. bruk) er nødvendig, og en legitim del av den kristne forkynnelse. Men vi mener også det er viktig å skille mellom lovisk forkynnelse og det å forkynne loven. Svakheten med vår tid er vel nettopp at Guds hellighet og lovens ransaken-de og formanende tale holder på å forstumme mellom Guds folk.

NLL har nettopp et ønske om at lov og evangelium, synd og nåde skal forkynnes mellom oss til dom og frelse, og at vi igjen kunne få oppleve samvittighetsvekkelse i vårt folk, der mennesker kunne se inn i «frihetens fullkomne lov». Det at de ved Bibelskolen på Fossnes bruker lærebøker av C. O. Rosenius, Øivind Andersen, Carl Fr.

Wisløff, Dag Risdal m.fl. har nettopp sin årsak i at vi ønsker at elevene skal få del i de skatter og de vekkelsestoner som her formidles.

Gjennom det siste året har spenningene kommet frem ved at det har vært uenighet i landsstyret om driften av Bibelskolen på Fossnes. I årsmeldingen for NLL for arbeidsåret 2003 / 2004 var dette formulert slik: «Det har vært dissens i landsstyret angående videre drift av Bibelskolen på Fossnes dersom en fra høsten 2004 ikke får statsstøtte. Et flertall på tre går inn for videre drift, mens et mindretall på to mener misjonen ikke kan garantere for videre drift dersom statsstøtten faller bort.»

Valget på årsmøtet viste at de kandidatene som støttet BF fikk flest stemmer. Dette førte til at Håvar Fjære fra Vestfold valgte å trekke seg umiddelbart fra landsstyret etter årsmøtet. Med tanke på gruppen som har valgt å følge han, så består den i all hovedsak av personer fra Vestfold, med støtte fra enkeltpersoner noen andre steder i landet. I Vestfold har det ført til at NLL sine foreninger i Østre Hedrum og Sandefjord er lagt ned. I Kvelde legges tyngdepunktet for NLL sin virksomhet til Østre Kvelde.

Når vi har erfart det som nå har skjedd, oppleves det smertelig for alle involverte parter. Det har ikke vært NLL sitt ønske at noen skulle trekke seg fra NLL sitt arbeid, men når ELM nå er etablert, tar vi det til etterretning. Vi ser på våre venner i ELM som brødre og søstre i Herren, og ønsker å ha et broderlig og godt forhold til dem med ønske om Guds velsignelse over deres arbeid.

I forkant av etableringen av ELM i Vestfold nå i oktober, sa Tore Mangelrød fra

Kvelde opp som forkynner i NLL. Han har vært fast tilsatt i vintermånedene januar, februar og mars det siste året, og har elles reist når det har vært behov for det - også tidligere år. Olaf André Klavenæs fra Sandefjord har trukket seg fra sin plass i styret for BF og Svein Mangelrød fra Kvelde har også trukket seg fra sin plass i styret for BF, redaksjonsnemda og valgnemda.

Olaf Klavenæs fra Sandefjord, som har reist litt som forkynner og som har vært timelærer på BF, har ikke ønsket å ha undervisning ved BF i høst. Men han har gitt tilbakemelding om at han fra januar vil fortsette sin undervisning.

Landsstyret var samlet til møte på Fossnes den 25. september, hvor en hadde samtaler med Jon Espeland. Det var da enighet fra både Espeland og styrets side at det var viselig at han avsluttet som sekretær og redaktør av bladet før han gikk inn i ELM. ELM ble stiftet lørdag 9. oktober i Hedrum i Vestfold. Espeland vil være tilsatt i NLL ut året, men vil arbeide med andre arbeidspgaver.

Når det gjelder ytremisjonsarbeidet vårt i Peru, og vår samarbeidsavtale med INEL, så er det ikke skjedd noen endringer. Men det er vårt ønske at våre venner i ELM kunne få være med i dette arbeidet, og vi har skissert flere alternative løsninger for hvordan de kan få være delaktige i dette kallet. Vi vil prøve å finne løsninger som kan være til beste for Guds rike, og dermed også for våre venner i Peru.

På landsstyremøtet 25. september understreket Jon Espeland at han er takknemlig for årene vi har fått stå sammen i tjenesten for evangeliet. Han påpekte videre at det har vært en berikelse for ham å arbeide i Lekmannsmisjonen og stå sammen med oss i Guds rikes vingård. Han hilste spesielt med verset i Fil 2:22 der Paulus sier om sin

medarbeider Timoteus: «Som en sønn hjelper sin far, slik har han stått sammen med meg i tjenesten for evangeliet.» Han understreket at det gav grunn til takknemlighet å se tilbake på disse årene.

Landsstyret vil på sin side takke Jon Espeland for arbeidet han har lagt ned for misjonen. Vi vil også nytte anledningen til å takke Håvar Fjære, for hans innsats gjennom mange år, samt Tore Mangelrød og de andre av våre brødre og søstre i ELM for arbeidet de har lagt ned i NLL, både når det gjelder forkynnelse, vitnesbyrd og praktisk arbeid ved BF.

Vi vil til slutt få minne oss alle om Herrens ord ved Paulus i Ef 4:1-4 *«Jeg formanner dere altså, jeg som er en fange for Herrens skyld, at dere vandrer slik det er verdig for det kall dere er kalt med, med all ydmykhet og mildhet, med langmodighet, så dere bærer over med hverandre i kjærlighet, og legger vinn på å bevare Åndens enhet i fredens sambånd. Det er ett legeme og én Ånd, likesom dere og ble kalt med ett håp i deres kall. Det er én Herre, én tro, én dåp, én Gud og alles Far, han som er over alle og gjennom alle og i alle.»*

Så har det også vært vårt ønske at den himmelske visdom kan få være rådende mellom oss slik det står i Jak 3:17-18 *«Den visdom som kommer ovenfra, er først og fremst ren, dernest er den fredsommelig, riemelig, ettergivende, full av barmhjertighet og gode frukter, den gjør ikke forskjell, den hykler ikke. Og rettferds frukt blir sådd i fred hos dem som stifter fred.»*

Med vennlig hilsen
Landsstyret i NLL

Dag Rune Lid
Ingar Gangås
John Flaten

Karl B. Bø
Magne Ekanger
Ivar Fiske (1. v.m.)

Hva ønsker Bibelskolen på Fossnes å stå for?

Av rektor Per Bergene Holm

Dette er ikke ment å være en fullstendig redegjørelse for hva bibelskolen står for i alle spørsmål. Her vil vi bare nevne noen saker som det har blitt stilt spørsmål ved, og klargjøre hva som er skolens linje i disse ting. Vi kan heller ikke gi en fyllestgjørende utgreiing om alle sider ved de ulike emner vi her tar opp. Siden forholdet mellom lov og evangelium i forkynnelsen er spesielt viktig, også i vår sammenheng, er det naturlig først å kommentere dette.

Forkynnelse av lov og evangelium

Det er evangeliet som er en Guds kraft til frelse, og det er Guds nåde som er kraften i hele kristenlivet. Det er Jesus som «for oss er blitt visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning» (1Kor 1:30). Vårt mål og ønske framfor noe er at mennesker ved evangeliet om frelsen i Jesus skal bli satt fri fra syndens og dødens lov (Rom 8:2), og vi vil ikke vite av noe annet til frelse enn Jesus Kristus, og ham korsfestet (1Kor 2:2).

Lovens hensikt

Loven er ikke gitt for at vi skal bli bedre ved den. Den er ingen frelsesvei. Loven har en dødens og fordømmelsens tjeneste (2Kor 3). Loven ble gitt «for at hver munn skal bli lukket og hele verden bli skyldig for Gud» (Rom 3:19).

Forkynnelsen av loven har ikke til hensikt å forbedre tilhørerne, verken de uomvendte eller de troende. Forkynnelsen av loven har i første rekke til hensikt å ta fra menneskets dets tro på *sin egen* fortrefelighet, godhet, evne og kraft til å gjøre noe for Gud, både når det gjelder rettferdiggjørelsen og helliggjørelsen.

Rosenius sier et sted: «Den sanne omvendelse går langt dypere. Den rører opp i hjer-

tets ondskap og gjør meg ikke bedre og bedre, men tvert imot syndig, grenseløst syndig. Jeg kommer til kort med alt som jeg foretar meg. Jeg er i høy grad utilfreds med meg selv og min omvendelse og finner således ingen trøst i meg selv. Det er verd å legge merke til, at da Jesus begynte sitt offentlige virke, var noe av det første han tok seg fore, å stille lovens krav så skarpt opp at intet menneske kunne oppfylle dem.» Vi vil for øvrig anbefale alle å lese Rosenius samlede verker, bind 1-3 om dette.

Vi vil også ta med noen sitat om lovens forkynnelse av Luther, hentet fra disse bøkene til Rosenius: «*Det er ren dårskap å tro, hva visse mennesker vil hevde, at forkynnelsen av loven skulle være farlig, fordi den dører og fordømmer. Tvert imot! Nettopp til det har Gud gitt oss sin lov, at den skal bite, skjære, hugge, slakte og ofre det gamle menneske. Den skal gi den hovmodige, blinde og selvviske gamle Adam en skrekk i livet, vise ham synden og døden som han ligger i, for at han ydmyket på denne måten, må miste tilliten til seg selv og ivrig strekke seg etter nåden.»*

«*Ja, også vi som er helliget ved nåden, lever dog i det syndige kjød og må derfor for syndens skyld la loven forskrekke, døde og sette oss til rette, like til vi legges i vår grav. Altså bør loven både ved begynnelsen av vårt løp og siden, hele livet igjennom, stadig forbli en dødende, fordømmende og anklagende lov, som også den hellige Paulus og våre bøker rikelig lærer.»*

«*Den som ikke vil lære loven, kan heller ikke lære noe om synden. Og da vil mennesket heller ikke hige etter forlatelse og nåde eller i det hele tatt ha noen forståelse av det. Nåden blir på den måten aldeles overflødig. Dens oppgave er jo nettopp å ta kampen opp med og seire over loven og synden i oss, for at vi*

ikke skal fortvile. Men der hvor man verken vet av lov eller synd, kan nåden intet utrette. Og hvor nåden er uten verdi, der er også Kristus uten verdi. Der er ingen Gud, ingen omvendelse, ingen bønn, ingen god gjerning.»

Vi vil også sitere hva Luther og Melancton sier i avsnittet «Om læren» i «De saksiske visitasjonsartikler»: «Ved læren finner vi fremfor alt følgende mangel: Selv om enkelte taler om troen som de skal bli rettferdige ved, så blir det ikke klart nok vist hvordan vi skal komme til troen. Nesten alle sløyfer et stykke av den kristelige tro som er så viktig at ingen kan forstå hva troen er og betyr uten det. For Kristus sier hos Lukas i det siste kapittel, at man i hans navn skal forkynde bot og syndenes forlatelse (Luk 24:47). Mange taler nå til dags bare om syndenes forlatelse. De sier intet eller lite om boten, enda det ikke er noe syndenes forlatelse uten bot. Syndenes forlatelse kan heller ikke forstås uten boten. Der- som man forkynder syndenes forlatelse uten boten, blir følgene at folk mener at de allerede har oppnådd syndenes forlatelse, og de blir på den måten sikre og fryktløse. Dette er en større villfarelse og synd enn alle andre villfarelser som har vært før denne tid. Det er sannelig grunn til å være bekymret, for som Kristus sier i Matt 12:45, at det siste skal bli verre enn det første.»

Hele hensikten med lovens forkynnelse er altså å skape behov for nåden, for syndenes forlatelse, for Jesus. Loven er vår tuktemester til Kristus, for at vi skal bli rettferdiggjort av tro (Gal 3:24). Der loven ikke får ta fra mennesket dets ære, der får ikke Jesus hele æren. Det er ikke godt å bli æreløs, det er ikke godt å være fattig og elendig, men slik er den trange port og den smale vei. På den veien er alt mitt fordømt og Jesus er alt.

Sann evangelieforkynnelse – ordet om Stedfortrederen

Evangelieforkynnelsen har i våre dager lett for å bli allmennreligiøs og fariseisk. Gud eller Jesus blir den gode og snille som tar i mot

oss slik vi er, og aksepterer oss i vår skrøpelig- lighet. Syndenes forlatelse forstås lett som at Gud lapper på de mangler og feil som finnes hos meg, slik at jeg kan bli stående for Gud i meg selv. Jeg mister ikke min ære, men blir æret, får igjen selvrespekten, blir stående, får leve innfor Gud slik jeg er i meg selv. Der det ikke er noen vrede og dom, ingen fordømmelse og forbannelse, der er det ikke behov for noen virkelig forsoning og noen stedfortreder. Men evangeliet er «ordet om korset» sier Bibelen. Gud kan ikke ta imot oss uten at synden blir sonet og forsoning blir skapt. Evangeliets rette kjennetegn er ordet om hva det kostet Gud å frelse oss.

Evangeliet er tilsigelsen om at Gud lot en annen, sin egen Sønn, bære hele ditt liv med alt du er og har, på sitt legeme opp på korset, under Guds vredes dom. Dette gjorde han for deg! Frelsen er ikke at jeg berger mitt liv og kan bli stående for Gud i meg selv, men at Jesus tar mitt liv og soner alt mitt i sin død. Alt mitt får sin dom og sin død i Ham, for at jeg skal være fri meg selv. Og i bytte gir han meg seg selv og sitt hellige og rettferdige liv. Det er Stedfortrederen som er min frelse, mitt liv, min ros og min ære. «Selv er jeg intet, Kristus mitt alt.» Der evangelieforkynnelsen holder fram Jesus som stedfortreder som vår eneste frelse, på bakgrunn av lovens fullstendige dom over alt vårt eget, der frigjøres mennesket fra lovstrev og hovmod, og drives til Kristus som den eneste redning i nøden, klippen som alene holder. Og fordi det er slik, kan aldri en streng lovforkynnelse komme i strid med evangeliet, tvert imot. For loven dømmet og fordømmer alt *mitt* og tar fra meg *min* ære, og lar Jesus alene stå der som den rene, hellige og sanne, mitt eneste håp og min eneste ros. «Skriften har innesluttet alt under synd, for at det som var lovt, ved tro på Jesus Kristus skulle bli gitt til dem som tror.» (Gal 3:22).

Den som har mistet sitt eget liv og funnet liv, rettferdighet og helliget i Jesus alene, står for Gud i himmelen som om han aldri hadde syndet. Jesus er hans stedfortreder for Gud og

åpenbares for Guds åsyn i den troendes sted, og den troende er satt i himmelen i Kristus Jesus (Kol 3:1-4; Ef 2:6). Fra det øyeblikk et menneske kommer til tro på Jesus og så lenge en ved troen er i Jesus – hvor skrøpelig enn troen og helligjørelsen er, så er dette ens stilling for Gud – ren og rettferdig, himmelen verdig – i Jesus, Stedfortrederen. Det er viktig at evangeliet får lyde klart og sterkt til den ærlige og kjempende kristne som kjemper med synden: «*Hvordan det føles og hvordan det går, barn skal jeg enda få være – om jeg enn synder og anklaget står, slipper jeg selv for meg svare...*» Takket være Stedfortrederen!

Gjenfødselen

Parallelt med det som skjer i himmelen, fødes også den troende på nytt her på jorden. Jesus kommer selv til den troende og tar bolig i ham ved Den Hellige Ånd. Den troende som i seg selv er død i synder og overtredelser og ikke kan annet enn å synde, oppreises med Jesus til et nytt liv i tro på Jesus (Ef 2:4-5; Rom 6:1-14; 8:9-17). Den troende reises opp av den dype gjørmnen, føttene settes på en klippe og trinnene blir faste – et nytt liv og en ny sang begynner (Salme 40:2-4). Dette nye Åndens liv i rettferdighet og hellighet er en forsmak på saligheten, Ånden selv er pantet på selve frelsen (Ef 1:13-14; 2Kor 1:22).

Kristus i oss, og oppstandelseslivet som følger av det, er selve prøven på at vi er i Kristus og har del i frelsen – og ikke lever i selvbedrag (2 Kor 13:5; Rom 8:10; Kol 1:27). Derfor må aldri den ransakende tone bli borte i forkynnelsen – er du født på ny, lever du det nye livet?

Samtidig er det slik at synd og kjødelighet på det sterkeste strider mot det nye livet, og en kristen lever derfor i en stadig kamp mot synden og kjødet (Gal 5:16-17; Rom 8:5-14). Evangeliet er kraftkilden til det gode, men loven er veileder i hva som er godt og rett (lovens 3 bruk).

Loven er og blir først og fremst en ankla-

ger, også i en kristens liv. Stadig må loven komme med sin tukt og dom over kjødet og synden, slik at den troende drives til Jesus med sin synd og ikke kan bli i synden. Og stadig må evangeliet føre den troende til hvile ved ordet om at det ikke er noen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus – i Stedfortrederen (Rom 8:1; 1Joh 2:1-2).

Men der hvor synd, fall og kjødelighet ikke anklages og fordømmes, men kun omtales som noe naturlig, der blir Guds nåde og syndenes forlatelse lett oppfattet som aksept av det gamle menneske.

En har ikke mistet sitt eget liv, men har misbrukt Guds nåde til å berge det, og kjenner ikke Jesus rett som stedfortreder og er fremmed for det nye livet i troen på ham. Men Jesu ord til Nikodemus står fast: «*Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at en blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.*» (Joh 3:3).

Romerbrevet 7 og forkynnelse til helligjørelse

Noen hevder at det er motsetning mellom Rosenius og Øivind Andersen når det gjelder forståelsen av Rom 7. Ser vi imidlertid deres kommentar til Romerne kap. 6-8 i sammenheng, kan vi ikke se at det er noen saklig ue-nighet mellom dem, like lite som det er en motsetning mellom Paulus og Jakob.

Øivind Andersen utlegger Rom 7 læremessig og forklarer at det taler om en kristens erfaring når han søker å bli helliggjort ved lovens hjelp. Enda den kristne med glede slutter seg til Guds lov etter sitt indre menneske, så opplever han at kjødet ikke kan lyde loven og stadig fører ham til fall. Men, sier Øivind Andersen, dette er ikke den kristnes «normaltilstand». Hva mener han med det? Jo, det «normale», eller det sunne for en kristen, er å ha sitt hjerte rettet på Jesus og ikke vente noe godt av kjødet, men ha alt sitt håp til Jesus og vente alt godt fra ham.

Det normale er det som står i Rom 8:2-4: «*For livets Ånds lov har i Kristus Jesus fri-*

gjort meg fra syndens og dødens lov. For det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud, da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse og for syndens skyld, og fordømte synden i kjødet, for at lovens rettferdighet skulle bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.» Det normale for en kristen, i følge Øivind Andersen, er at den troende setter sin vei i Herrens hånd og stoler på ham (Salme 37:5). Det frigjør fra et liv etter kjødet til et liv etter Ånden. Jesus selv er en levende virkelighet i den troende og «*lovens rettferdighet*» oppfylles i den troende – ikke til rettferdighet for Gud, men som troens og Åndens frukt, Gud til ære og pris.

Men nå er en kristens tro ofte mangelfull, og hjertet er ikke rettet på Jesus til enhver tid. Det er som Odeberg sier: «*En kristen makter ikke alltid å ha sitt liv i Ånden*», det vil si å ha hjertet rettet på Jesus og ha alt sitt liv og håp i ham. Stadig vender også den kristne seg til seg selv, stoler på seg selv og venter noe godt av seg selv, og dermed blir det fall og nederlag – som Peter i yppersteprestens gård.

Det er som sangeren sier «*Regn med deg selv og du kommer til fall.*» Vår seige tro på oss selv og vår tillit til oss selv åpenbares i våre fall. Når vi opplever dette, kan vi fristes til å tro at vi ikke er kristne i det hele tatt. Nei, sier Rosenius, dette erfarer en kristen og det er normalt for en kristen å erfare dette.

Men gang på gang sier han i sine skrifter at dette er som «*å falle i ild eller vann*». En kan ikke bli værende i den tilstand, men en må fly til Jesus Kristus.

Mens Rosenius har i fortolkningen til Rom 7 som siktepunkt å trøste den som opplever syndens daglige plage, har Øivind Andersen som siktepunkt å forklare hvorfor en kristen lider nederlag i kampen mot synden når han prøver å bruke loven til å seire over synden og leve et hellig liv.

Der loven får dømme synden hos en kris-

ten, åpenbare vantroen og kjødeligheten, og der evangeliet får bli hjertets eneste håp og kraft, der vendes hjertet til Jesus, der avtar en selv og Jesus vokser. Det kaller Guds ord «*å dø for loven*» slik at en kan «*leve for Gud*» (Gal 2:19). Dette er ingen engangserfaring, men en stadig erfaring i en kristens liv, og det går gjennom mange smertelige erfaringer av egen svikt og maktesløshet, og stor tregghet i å lære å regne med Jesus alene også i hverdagslivet. Bibelen kaller det å korsfeste det gamle menneske og det er smertefullt, og den kaller det på den annen side å oppstå med Kristus til et nytt liv. «*Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg.*» (Gal 2:20).

Nådegevæsholdningen

«*Misjon er de brennende hjerters sak*» (Carl Fr. Wisløff). Det innebærer at en ikke skal være for snar til å legge hendene på noen (1Tim 5:22), dvs å sette noen til en tjeneste. Når apostlene skulle sette noen til å sørge for de fattige, søkte de etter menn som hadde godt vitnesbyrd og var fylt av Ånd og visdom (Apg 6:3). For i Guds rike hjelper ikke gode menneskelige egenskaper og innsatsvilje, men bare «*tro, virksom ved kjærlighet*» (Gal 5:6).

Til tider er det også riktig at et menneske tas avsides for å sitte ned ved Jesu føtter, selv om det er nok av oppgaver som roper på en (jmf Marta og Maria i Luk 10). Dette er det «*ene nødvendige*» og «*den gode del*» som ikke skal tas fra dem som har fått den. Slik ser vi i første rekke på et bibelskoleopphold, og vi følger her den linje som både Øivind Andersen og Dag Risdal har uttrykt er livsnødvendig for at et bibelskoleopphold skal bli det som det var tenkt å være for elevene.

Dag Risdal sier i «Bibelskolen i åndskamp»: «*Det bør legges til rette slik at elevene kan få ro og stillhet til å sitte på «Mariaplassen» og fordype seg i Bibelens og frelsens budskap. Det bør ikke bli så stort «aktivitetsnivå» at forbindelsen med Jesus og Ordet blir borte (sml. Luk 10:38-42). En stor vektlegging*

på tjenesten – på bekostning av evangeliets hvilested – kan føre til en ny form for lovtrelldom. Bibelen kaster selv lys over dette: «Fra fjell til haug gikk de, de glemte sitt hvilested» (Jer 50:6)».

Samtidig er det viktig og riktig at hver eneste gjenfødt kristen blir seg bevisst at han er kalt til tjeneste i Guds rike, først og fremst i sitt hverdagsliv i hjem og samfunn og i den troende forsamling. Kallet og tjenesten utøves i første rekke i den daglige tjeneste - i kjærlighet, sannhet og rettferdighet - for Gud og nesten i de hverdagslige sysler i hjem, nabolag, skole og på arbeidsplass. Her er det enhver kristens kall å være et Kristi brev til verden, kjent og lest av alle mennesker. Dette er i høyeste grad en åndelig prestetjeneste, selv om det bare sjelden innebærer forkynnelse eller vitnesbyrd med Guds ord (1Pet 2:4-10; Rom 12:1ff).

Når det gjelder tjenesten i Guds forsamling på jord, så understreker Skriften for oss at her er tjenestene forskjellige, slik lemmene på vårt legeme har forskjellige funksjoner. Alle skal ikke gjøre alt, eller enda verre, alle skal ikke gjøre det samme. Men hver enkelt skal etter den nådegave en har fått, tjene de andre med sin nådegave. Her gjelder det da for en hyrde i forsamlingen å se etter hvilken nådegave Gud har gitt den enkelte, og så sette den enkelte til en tjeneste som svarer til hans nådegave.

Lekmannslinjen er således ikke at alle skal preke eller alle skal styre, men at alle har en tjeneste. «Vi er alle prester», sier Luther, «men alle er ikke sokneprester». Vi må ikke ringeakte de praktiske og mer usynlige tjenestene i hjem og forsamling. De er like åndelige som forkynner- og hyrdetjenesten, selv om de ikke synes så godt. Det er viktig at den som har fått en nådegave og tjeneste, tar vare på den, og ikke forlater den til fordel for noe han synes er større og bedre.

Mann og kvinne

Mann og kvinne er skapt ulike. I dette avsnittet skriver vi om ekteskapets stand, men vil understreke at det er like høyverdig å leve i den enslige stand.

I ekteskapet er Guds hensikt at mannen og kvinnen skal utfylle hverandre. Ulikheten gjør mann og kvinne avhengige av hverandre. De trenger til hverandre og hverandres tjeneste. Kvinnens kall og tjeneste er så viktig at hun ikke kan forlate den uten at det blir til skade for både hjem, samfunn og Guds rike. Hustruens kall er framfor alt å være mor (1Tim 2:15), ta vare på og vise omsorg for hus og hjem, mann og barn (Tit 2:4-5).

Hennes kall utøves først og fremst innad i hjemmet. Mannens kall utøves i sterkere grad utad. Det betyr ikke at kvinnen ikke har noe hun skal ha sagt. Nei, i hjemmet samtaler hun med sin mann (1Kor 14:35), er hans rådgiver (1Mos 21:9-12) og støtte. I tale og myndighetsutøvelse som innebærer autoritet (1Kor 14:34-35; 1Tim 2:11-12), taler mannen på vegne av dem begge. Kvinnen er ikke utelatt, men hun er representert gjennom sin mann. Forholdet mellom mann og kvinne er slik et avbilde av forholdet mellom Gud og Kristus, Kristus og menigheten (1Kor 11:3; Ef 5:22ff).

Når de troende kommer sammen som brødre og søstre, til gjensidig oppbyggelse i de mindre flokkene, så strider det ikke mot Guds skaperorden at kvinnene ber og profeterer, så lenge det skjer sømmelig og på en måte som ikke bryter med hennes generelle underordning (1Kor 11:1-16).

Men i menighetssamlingen (av de fleste bibeltro fortolkere forstått som forsamlingens hovedsamling og andre åpne, offentlige stor-samlinger hvor menigheten åpner seg utad for omverdenen og uttrykker hva den tror og lærer – slik ifølge Øivind Andersen og Carl Fr. Wisløff), der skal kvinnen tie (1Kor 14:34-35). Det samme gjelder i andre sammenhenger når lære- og hyrdeembetet utøves (styremø-

ter, rådsmøter, årsmøter mv.) – (1Tim 2:11-14).

Dette betyr ikke at kvinnen er mindreverdigg eller har en mindre betydningsfull tjeneste. Det er blant annet nettopp fordi hun har en så meget viktigere tjeneste i hjemmet, at hun skal ta vare på den i tro, kjærlighet og helliggjørelse (1Tim 2:15).

Derfor er det slik som Øivind Andersen sier: *«I Kristus er mann og kvinne likestilt. Derfor er det heller ikke noen forskjell i deres betydning i Guds rike (...) Det syn at kvinnen i en hver henseende skal likestilles med mannen, må få den følge at synet på kvinnens spesielle betydning i Guds rike svekkes.»*

Sang og musikk

Bibelskolen på Fossnes har i alle år fulgt den linje innen sang og musikk at vi har søkt å holde fram den sangskatt og kortradisjon som har preget den evangelisk-lutherske kirke helt fram til vår tid. Vi ønsker for det første å bruke den sang- og salmeskatt vi har i Sangboken. Det gjør vi ved å begynne så godt som hver time med en sang fra denne.

Gjennom Fossnes-koret søker vi å fremleske sans og glede over renslig og høyverdigg korsang, med gode evangeliske tekster. Slik sangen i tempelet var løftet ut over det hverdagslige, og var noe høystemt og himmelstrebende, så skulle også lovsangen i våre forsamlinger ha et slikt preg. Vi setter også pris på enklere solo- eller duettsang på våre møter.

Når det gjelder musikklag og andre som synger i en stil som ikke framhever det følelsesladde, men synger og spiller på en renslig måte og vi hører et godt vitnesbyrd i sangen, så gleder vi oss også over slik sang.

All musikk er bærer av åndsmakt. Det finnes ikke musikk som er nøytral. Derfor er det viktigere enn noen gang å veilede de unge til å avvise det moderne og nedbrytende og heller framleske det gode og oppbyggelige.

Samarbeid med andre

Vi ønsker å holde fram den overbevisning vi har ut fra Guds ord på en positiv måte, det vil si uten å ta oppgjør og advare mot alt og alle som mener noe annet enn oss selv. På bibelskolen skal elever få komme fra ulike sammenhenger uten å få sin sammenheng karakterisert på negativ måte. Og de skal få gå tilbake til sin sammenheng med det de har fått med seg fra Guds ord. Vårt mål er ikke i første rekke at NLL skal vokse som organisasjon, men at mennesker skal komme til sann og levende tro og følge Jesus med troskap der de virker. Om noen skulle finne sin plass i NLL er vi glad for det, men det bør springe ut av en overbevisning om at det er der de hører hjemme og har trang til å virke.

Der vi finner den samme grunnleggende holdning til Guds ord som eneste kilde for tro, lære og liv, der ønsker vi å ha god kontakt. Vi kan gjerne utveksle talere som har gjensidigg tillit, delta på hverandres møter mv., selv om vi kan se ulikt på enkeltsaker.

I en tid som vår, er det nødvendig å stå sammen med andre troende fra ulike sammenhenger, når det er naturligg. Vi trenger hverandre, og vi kan få oppmuntre og inspirere hverandre til å stå fast på Ordets grunn. Vi er også takknemlige for kontaktene som vi har fått både i Danmark og Sverige, og for samfunnet vi har fått oppleve med våre brødre og søstre her.

Vår bønn her ved Bibelskolen er at Guds ord må formidles som lov og evangelium til gjenfødelse og helliggjørelse. Vi ønsker å fremme den luthersk-rosenianske arv, og gå på de gamle stier (Jer 6:16). Det er vår store sorg at vår tid er så lite preget av syndenød og frelsesfryd, og vi vil gjerne be om forbønn for skolen, elever og personale – om at Herrens vilje kunne ha framgang.

økes, og du bor i gode hus. Ditt storfe og ditt småfe øker, da vokt deg at du ikke glemmer din Gud.

- Sjæl du har nok for mange år

Det var det som skjedde med den rike bonden i Lukas 12. Han sa: - Sjæl, du har nok for mange år. Et, drikk og vær glad. Legg merke til at han sier: - Sjæl, slå deg til ro! Det var altså en uro i hans sjæl. Så brukte han nettopp den materielle velstanden og tryggheten til å dempe uroen i sjelen.

Se deg omkring: Du er trygg! Løa er full! Du har nok! Ro deg ned! Du greier deg uten Gud! Vokt deg da når velstanden øker, sier Moses, så du ikke glemmer din Gud.

Slik er kjødet, og slik er menneskene, at vi går dit vårt hjerte går. Hjertet vårt går dit skatten vår er. Så er vi skapt slik at hjerte så fort henger seg ved den materielle rikdom og den materielle velstand. Så roer hjerte seg der, og så er skatten vår her. Så låses vi der, og så glemmer vi Gud.

«Men de som vil bli rike, faller i fristelser og snarer og mange slags dumme og skadelige lyster, som senker menneskene ned i undergang og fortapelse.» (1Tim 6:9)

Du for noen sterke ord. Ikke bare rikdommen altså, men den som vil bli rik føres langs denne veien og mot denne undergangen. Pengekjærlighet-

en er en rot til alt ondt. *«I sin lyst etter penger har noen faret vill fra troen og har gjennomført seg selv med mange piner. Men du Guds menneske, fly unna alt dette.»* Altså – fly unna pengekjærheten. For den fører ikke noe godt sted.

Bibelen er full av eksempel på slike som nettopp ikke tok disse advarslene alvorlig, og som ble fanget i sykdommen etter å ville ha, i sykdommen etter å eie, i pengekjærligheten.

Alle var opptatt

Vi husker på de som var innbudt til bryllup. En var opptatt av forretning. En var opptatt med sine okser. En var opptatt med sin åker. Så takket de nei, for hjertet var et annet sted. De kom seg ikke løs.

Vi leser om Akan i Josvas bok (Josva 7). Krigsbyttet fra Jeriko skulle ødelegges, men det står at Akan så. Han så en prektig babylonsk kappe, gull og sølv. Hjertet ble tatt av dette begjæret. Så grov han hull i teltet, og gjemte det der.

Vi hørte om Ananias og Safira i formiddag. Vil leser om Judas som var kasserer, og som begynte å ta av pung-

en. Til slutt hadde pengekjærligheten fått slik makt i hjerte og sinn at han gikk til Jesu fiender og spurte: - Hva vil dere gi meg, dersom jeg forråder han til dere. Du ser nesten dollartegnene i øynene hans: - Hva vil dere gi ?

Han var villig til å selge sin Jesus. «I sin lyst etter penger har noen faret vill i troen og har gjennomført seg selv med mange piner.»

Rikdommens bedrag

Vi hører om den rike yngling som hadde trang etter å høre Jesus til. Jesus sier til han: «*Gå og selg alt det du har, og gi det til de fattige. Kom så og følg meg! Så skal du få en skatt i himmelen.*» Han ble stilt på valg. Jesu kniv hadde gått rett inn til hjertet. Han kjente stikket! Han visste hva som var rett, men han var bundet i sin havesyke. Han greide ikke å rive seg løs.

Så gikk han bedrøvet bort. Jesus sprang ikke etter ham og slo av på kravet. Jesus lot ham gå! Kanskje ble han frelst senere, men Bibelen sier ingen ting om det.

Vi leser om Demas i 2. Tim 4.10 der det står at han fikk den nåværende verden kjær. Det er makt i dette, og det er forførelse i det.

I lignelsen om de fire slag sædejord står det i Matt 13:22: «*Den som ble sådd blant torner, er den som hører ordet, men tidens bekymring og rikdommens bedrag kveler ordet, så det blir uten frukt.*» Rikdommens bedrag. Hør-

te du det? Det er et bedrag i rikdommen.

Hva er et bedrag? Det er et løfte som ikke blir innfridd. Er det ikke nettopp det som er i reklamen i dag? - Skaff deg dette, og du blir glad, lykkelig, pen, du får venner, du lykkes osv.

Rikdommen lover, og lover, og lover. Bare du kommer deg dit, vil du bli fornøyd. - Jeg skal ikke bli som Røkke eller andre millionærer, sier du kanskje. Men kommer jeg meg dit, så skal jeg roe meg, sier du.

- På det nivået skal jeg bli glad. Så kommer du til det nivået, men du blir ikke glad. Nye løfter blir gitt. Du må litt lenger, du må litt høyere. Ser du det? Det er rikdommens bedrag.

Du får aldri nok

Du blir aldri ferdig etter den veien. Det står i Pred 5:9 «Den som elsker penger, blir ikke mett av penger. Og den som elsker rikdom, får aldri nok. Også det er tomhet.» Hørte du det? Du blir aldri mett av penger. Den som elsker rikdom får aldri nok.

Har du noen gang prøvd å drikke saltvann? Du drikker, og du drikker. Men du blir aldri tørst, fordi du får en slik saltkonsentrasjon i kroppsvæsken og blodet at du må ha mer, mer, mer. Du blir ikke mett. Det er rikdommens bedrag.

Det er som å gå i fjellet. Du ser en topp og du tenker – å om jeg hadde

vårt på den toppen, Det må vel være toppen? Jeg ser jo ikke noen annen topp som er høyere. Så går du dit, men hva ser du? Du ser en ny topp. Du når ikke fram. Du får aldri nok. Slik er rikdommens bedrag.

Få rike blir frelst

Bibelen kaller dette en sykdom etter å ha. Bibelen kaller det en kortvarig nytelse. Det er ikke en varig tilfredsstillelse. Du må ha stadig sterkere dose. Du må stadig ha et nytt mål.

Du spør kanskje: Er det synd å være rik? Nei, jeg tror ikke det, men det er farlig å være rik.

Vi i Norge har egentlig vunnet i lotto alle sammen. Ikke sammenlign deg med gjennomsnittet i Norge. Det er et abnormt(utenom det vanlig) nivå i Norge. Luksus har det alltid vært, i alle årtusen. Men at hele folket praktisk har en så høy levestandard, det er første generasjon.

Alle her i salen er rike. Jeg sier det til meg selv, og jeg sier det til dere. Det er farlig å være rik. I Matt 19:23 sier Jesus til disiplene sine: «*Sannelig sier jeg dere: Det er vanskelig for en rik å komme inn i himlenes rike.*» Det er ikke umulig for en rik å komme inn i Guds rike, men det er vanskelig.

Så fortsetter Jesus og sier: «*Atter sier jeg dere: Det er lettere for en kamel å gå gjennom et nåløy, enn for en rik å komme inn i Guds rike.*» Kan en kamel gå gjennom en nåløy? Ja, det kan den, men det må et Guds under til.

Kan en rik bli frelst? Ja, men det må et stort Guds under til, for han lever farlig. Vi er satt i en farlig situasjon ved den rikdommen som er i samfunnet vårt.

Jeg ble kjent med en dame i Dusavika. Hun er nesten 80 år gammel nå. I 30-årene vokste hun opp i et hjem med elleve barn, og hun fortalte hvordan de hadde spinket og spart. Hvordan de hadde snudd på hver «skilling». Hvordan de sydde klær av melposer.

Så kom vekkelsen til Dusavika, og så sa hun: - Det var få rike som kom med!

Det sank i meg. Det er få rike som kommer med. Hva skal vi gjøre da? Når det gjelder dette emnet så skal vi stille det inn under overskriften for denne bibelhelgen og få be: Tal Herre!

Alt hører Herren til

Gud sier noe om rikdommen, og hvilke forhold vi skal ha til den. Vi skal nå se på noe av det Bibelen sier om dette. «*Jorden hører Herren til – og alt det som fyller den, verden og de som bor der.*» (Sal 24:1) Hvem sin klokke er dette? Sier jeg dette er min klokke, så har jeg stjålet den, fordi den hører Herren til.

Hvem eier dette pianoet ? Hvem eier de bilene som står utenfor husveggene her på Solgry? Herren er den rettmessige eier av alt, for det er han som har skapt alt. ALT hører Herren til!

Fortsettelse i neste nummer.

sine egne og folket sine synder og fråfall, og så seier han: «*Min Gud, vend øyra ditt hit og høyr! Opna augo dine og sjå ruinane våre og byen som er nemnd med ditt namn! Det er ikkje våre egne rettferdige gjerningar vi legg til grunn for dei audmjuke bønene våre som vi ber fram for åsynet ditt, men di store miskunn. Herre, høyr! Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje – for di eiga skuld, min Gud! For byen din og folket ditt er kalla med ditt namn.*» (Dan 9:18-19) Kva skjedde? Herren greip inn på underleg vis som hjå kong Josafat.

Øivind Andersen seier om dette: «*Det vi må begynne med, vi kristne i dag, er å gå i oss selv. Vi må se vår synd. Vi må bekjenne vår synd, vi som tror på Jesus. En bør ikke snakke om at det er så galt blant folket. Og vi må ikke snakke om alle de gale bevegelsene som er oppe i tiden. Vi må bekjenne som Daniel at det er vi som har syndet. Har vi ikke det? Vi har gjort ille. Det er vi som har vært ugudelige. Vi har satt oss opp imot Gud. Det er vi som bekjenner oss som kristne, som har veket av fra Guds bud og forskrifter i en meget betydelig grad. Og vi erkjenner det ikke som synd.*

Hva tror du kommer til å hende om vi som kristne kommer i nød med

oss selv og begynner å be som Daniel ba? Da kommer det til å hende som hendte på Daniel sin tid.»

Kvifor kunne bibellæraren Øivind Andersen seie noko slikt? Fordi han kjende sin Gud. Han som seier at han er i går og i dag den same, ja til evig tid. (Hebr. 13:8) Difor er Gud den same i dag som på Hanna, Samuel, Josafat, Gideon og Daniel si tid, og ingenting er umogleg for han!

Les me vekkingssoga så vitnar ho også om at når Herren sende samvit-svekking, så sende han gjerne først trengsel og naud inn over folket. Det førte Guds folk på kne, og dei ropte om utfriing og berging frå himmelen. Igjen og igjen opplevde ein at Herren talte, og det skjedde. Enkelt-sjeler, bygdelag, byar, regionar, folk og land blei omsnudde ved at Herren greip inn.

Eit heilagt samfunn

Når menneske byrja å lytte til Herrens tale, då blir det som Jesus seier: «*Mine sauer høyrer mi røyst, eg kjenner dei, og dei fylgjer meg.*» (Joh 10:27) Det heilage samfunnet oppstår der vekkinga får rom. Det er eit usynleg samfunn som går på kryss av organisatoriske og kyrkjelege grenser. Det er eit samfunn som har Herren Jesus og Ordet i sentrum.

Når det gjeld den naud som kviler over vårt folk og land, så er det ei naud som alt Guds sanne folk har del i - om ein høyrer til den eine eller andre organisatoriske samanheng. Difor trur eg det er viktig at me på kryss av dei organisatoriske grenser kan vere med å inspirere kvarandre til å stå fast på Guds ord, og til å oppmuntre kvarandre til å be og arbeide for sann bibelsk vekking i den samanheng me er med i.

Eg fekk sjølv oppleve å vere med på eit 1. mai møte på Jæren no i vår. Eg tykte det var til stor oppmuntring og inspirasjon å oppleve at mange hundre truande frå ulike arbeidslag rundt på Jæren, saman fekk sitje å lytte til ei bibelsk og vekkande forkyning vedrørende åndssituasjonen i vårt folk og land.

No i byrjinga av oktober var det også eit nytt felles arrangement på Jæren der Jan Bygstad og Eivind Gjerde var talarar. Der hadde ein enno større breidde med tanke på kven som stod bak som arrangørar. Igjen var det gilde samlingar der ein opplevde at Herren var nær og velsigna sitt eige ord.

Eg trur at slike fellestiltak på konservativ side kan vere både vekkande, oppmuntrande og samlande for Guds folk. Når ein kan få stå saman på vekkingslinja i forkyninga av lov og evangelium under Guds ords au-

toritet, slik Hans Erik Nissen understrekar at det har vore før, då opplever ein noko av det Josva opplevde på slettene ved Jeriko: «*Drag skoen av foten din! For staden du står på, er heilag.*» (Jova 5:15b) Så sytte Herrens engel sjølv for å rive ned dei uoverkomelege murane kring Jeriko.

På slutten av Marie Monsen si bok «Vekkelsen ble en åndens aksjon», der ho fortel frå vekkingane i Kina, skriv ho: «Jeg tror at tiden er inne til at de «2 eller 3» søker å finne hinanden og innstille seg på å fortsette sammen i troende bønn til svaret kommer. Bønneemnene blir – at alle ledere og alle vi andre troende – må tømmes for alt vårt, og at vi må få en bønne og samvittighetsvekkelse, og få igjen vår første kjærlighet til Jesus og til sjelene.» I Kina fekk dei oppleve dette, og enno varer vekkingane der, men det underlege er at me har den same Gud i Norge som i Kina – eller har me ikkje det?

Kan henda Herren gjer noko

Jonatan, son til Saul, var ei god støtte for David. Han var ein sann Israelitt, som hadde tru og tillitt til Herren i ei vond og vanskeleg tid for Guds folk. Då Jonatan ein dag går aleine over mot fienden saman med

våpensveinen, seier han noko som eg ofte har tenkt på: «*Kan henda Herren gjer noko for oss. Ingen ting hindrar Herren frå å frelsa, anten det er ved mange eller ved få.*» (1Sam 14:6) Kan henda Herren gjer noko for oss? Slik tenkte og talte han om dei berre var 2 stykk, og Herren greip igjen inn på forunderleg vis.

Søren Kierkegaard seier noko som eg ofte har kome attende til, som også er ei bibelsk sanning: «*Gud skaper alt av intet, og alt hva Gud bruker gjør han først til intet.*» Er du og eg villige til å bli gjort til «*intet*», slik at Guds kraft og Guds makt kan få kome til? Då trur eg Herren enno kan få gjere store ting mellom oss. «*Tru på Herren dykkar Gud, så skal de halda stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukka med dykk!*» (2Krøn 20:20)

I Kåre Ekroll sin biografi om Øivind Andersen seier Andersen: «*Men om vi nå som kristne mannjevnt kunne innse vårt virkelige behov i dag: At vi i Norge trenger en vekkelse ifra Lindesnes til Nordkapp og fra Kjølen til havbrynet, hvor mennesker kommer i nød for sin synd. Hvordan tror dere det da kom til å bli i Norge? En ugudelig kringkasting kunne ikke hindre det, heller ikke tilstanden i kirke og samfunn. For han som er med oss, er sterke enn ham som er i verden.*»

La oss difor som Guds folk bøye våre kne som Josafat og Guds folk i fordoms tid og rope til Herren: «*For me har ikkje styrke nok til å stå mot denne store hæren som kjem imot oss, og me veit ikkje kva me skal gjera. Men augo våre er vende mot deg.*» Kan henda Herren gjer noko for oss!

Du er velkommen til:

KORTKURS

fra mandag 15. - søndag 21. november

Bibelskolen på Fossnes

Lærere:

Sigbjørn Agnalt, Per Bergene Holm,
Hans-Henrik Brix, Einar Bryn og
Lars Fossdal.

Emner:

Lukasevangeliet 10-20, Galaterbrevet, Sang og musikk, Salme 34, 1. Tess. brev, Sjelesorg i Salmenes bok, Fra Hebreerbrevet

Undervisningen er gratis. For kost og losji pr. døgn kr. 200,- Kurset er åpent for alle!

Påmelding og kursinformasjon:

Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke, tlf. 33361770, www.nll.no

- Tal Herre!

Dette var temaet for Bibelhelgen som Lekmannsmisjonen arrangert på Misjonssambandet sitt leirsted, Solgry Ungdoms- og Misjonssenter ved Haugegesund, 1.-3. oktober. Som vanlig fikk vi en varm velkomst av styrer Geirmund Gausel med sine frivillige medhjelpere. Det var fulle hus også i år, og i tillegg var det en del som var med på enkeltmøter fra nærområdet.

Temaet for helgen var hentet fra 1 Samuel, kap. 3: – Tal Herre! Her står det om hvordan den unge Samuel begynner å be denne bønn. Skal vi på ny oppleve samvittighetsvekkelse i vårt folk og land, er vi avhengige av at Herren får oppreise profetøster som Samuel, som i nød roper: - Tal Herre!

Lytter Guds folk når Herren taler, så vil de få oppleve det same som Samuel fikk erfare: «Herren åpenbarte seg for Samuel...ved Herrens ord.» Måtte vi få være i bønn om det kan skje mellom Guds folk i dag også!

Temaet «Tal Herre» ble den røde tråd som gikk gjennom alle møtene, og vi fikk oppleve gilde samvær om Guds ord, der Herren var nær med sin gode vekkende ånd og talte til våre hjerter.

Hovedtalerne var misjonærene Kristian Fagerli fra Melhus i Sør-Trøndelag og Ingar Gangås fra Mosvik i Nord-Trøndelag. Fagerli innledet

fredag kveld med å tale ut fra John. 12 fra teksten: «Min time er ennå ikke kommet.» Vi fikk følge Jesus mot kors og død, til den time som Gud selv hadde fastsatt.

Lørdag formiddag hadde Dag Rune Lid en bibeltime over temaet: «Se, jeg står for døren og banker». Han belyste dagens åndssituasjon i vårt folk, ut fra situasjonen som var rådende i menigheten i Laodikea, fra Johannes Åpenbaring kap. 3.

Gangås hadde i sine møter fokus på hovedtemaet: Tal Herre! I sin første time pekte han på hvordan Herren har talt på mange vis gjennom sine profeter og apostler. På møtet lørdag kveld stilte han spørsmålet: - Vil vi høre og innrette vårt liv etter det vi hører? Han talte da ut fra 1 Peter 2:4-7.

Kristian Fagerli talte i sin andre time lørdag ettermiddag ut fra teksten i 5 Mosebok 8:7-14 under temaet: «Alt hører Herren til!» (Se eget referat). På det siste møte søndag talte Fagerli over temaet: «Jeg står i gjeld!» Det var fokus på hvordan hedningene er medarvinger ut fra Rom 1:14-15 «*Jeg står i gjeld både til grekere og barbarer, både til vise og uvise....*» Forsamlingen fikk et sterkt møte med kallet til å gå ut med evangeliet.

Mange var takknemlig for å kunne

få samles om Ordet. I offer til misjonen kom det inn i ca. 37.000. Ulike sankrefter tok del, og lørdag kveld deltok også en liten gruppe av Fossneskoret. Dette er et kor som består av personer som på et eller annet vis har

vært eller er knyttet til Bibelskolen på Fossnes. De har i sommer kommet ut med en ny CD med oppbyggelig korsang. CD-en kan bestilles fra Bibelskolen på Fossnes. Se annonse annet sted i bladet.

L&E

Nytt om navn

Ingar Gangås (49) fra Stjørdal i Nord-Trøndelag går fra dette nummer av «Lov og Evangelium» inn som ny formann i redakssjonsnemnda. Gangås har vært misjonær for Misjonssambandet i Boliva og Peru, og var den siste perioden rektor ved det teologiske seminaret Setela til NLM i Arequipa i Peru.

I 1996 kom familien igjen til Norge. Legene anbefalte han ikke lenger å oppholde seg i høyden over lengre tid. Han måtte belage seg på å arbeide her hjemme. Etter et år hvor han reiste for Hovedstyret i Misjonssambandet, fikk han kall til å komme som lærer til Bibelskolen på Fossnes. I dag kombineres dette med en del reising som forkynner for Lekmannsmisjonen. Han og familien bor nå i Mosvik i Nord-Trøndelag.

Jan Ove Heggdal (39) har sagt ja til å gå inn som ansvarlig for Lekmannsmisjonen sitt arbeidet i Moldova. Han vil ha denne oppgaven i tillegg til sitt ordinære arbeid som sykepleier ved sykehuset i Namsos i Nord-Trøndelag,

hvor han og familien nå bor. Heggdal har bl.a. erfaring fra misjonsarbeid i Mongolia, hvor han sammen med familien var fra plassert fra 1995-98 som utsendinger for Misjonssambandet i et landbruksprosjekt.

Sara Lingmalm(22) fra Silverdalen i Sverige er tilsatt som husmor på Bibelskolen på Fossnes. Hun gikk på Bibelskolen 2001/ 2002, og har siden tatt utdanning innen kosthold og ernæring. Tanken har også vært at hun på sikt kunne få avlaste rektor noe med de administrative arbeidsoppgavene ved skolen.

Vi er takknemlige til den enkelte som har sagt ja til å gå inn i de ulike kallsoppgavene i Lekmannsmisjon, og vi ber om at misjonsfolket må huske på dem i sine bønner.

Når det gjelder sekretærfunksjonen, så er den fordelt internt i Landsstyret fra oktober av. Med tanke på reiserutene så er kontaktperson: Karl Bø, Nyvollv. 7, 4070 Randaberg.

Landsstyret

AKF, møteopptak, Eiken og Birkeland 7.-12. september

7-12.9.04 John. Åpenbaring, 6. bibeltimer ved Hans Erik Nissen
Samleperm med alle kassetene, eller CD- er kan bestilles.

CD Kjell Dalene synger og forteller fra vekkelsene med Sankey&Moody, kr. 120,-

Bestilling:

Post: Krossen Media, Pb. 196, 4734 Evje
Epost: akf@afkf.net
Webside: www.afkf.net

Bibelsk Tro, møteopptak Jæren, 1. mai og 9.-10 oktober

1.5.04	Frelsesvisshet	Jan Bygstad
1.5.04	* Oppgjør med den kristne sangkulturen	Jan Bygstad
1.5.04	* Blandes uedelt og edelt i vårt arbeid ?	Jan Bygstad

9.10.04	Ordet om korset Guds kraft, Mat 28	Jan Bygstad
9.10.04	Forkynnelse av Guds ord og andre virkemidl.	Eivind Gjerde
10.10.04	Født av kjød eller født av ånd, John 3	Jan Bygstad
10.10.04	Daniels seier i troskap mot Ordet, Dan. 1	Eivind Gjerde

Kassett kr. 40,- pr. stk. CD: kr. 50, *Video VHS, 2 taler på en: kr. 120,-

Bestilling:

Post: Bibelsk Tros kassetjeneste, Postboks 116, 4395 Hommersåk
Epost: ostokka@start.no
Webside: www.bibelsk-tro.no

Lekmannsmisjonen, møteopptak frå Solgry, 1.-3.

1.9.04	Min time er ennå ikke kommet	John 12	Kristian Fagerli
2.9.04	Sjå eg står for døra og bankar	John Åp 3	Dag Rune Lid
2.9.04	Visst har Herren talt	5 M 32	Ingar Gangås
2.9.04	Alt hører Herren til	5 M 8	Kristian Fagerli
2.9.04	Vil Gud tale til oss?	1 Peter 2	Ingar Gangås
3.9.04	Jeg står i gjeld!	Rom 1	Kristian Fagerli

Kassetter kr. 40,- pr. stk. Vanlig CD kr. 50. Dersom alle CD-ene bestilles kr. 200,-
CD med filer i MP3-format som inneholder alle talene kr. 100,-

CD-en «No syng det i mitt hjarta», Fossneskoret, kr. 120,-

Bestilling av CD-ene:

Post: Bibelskolen på Fossnes, v/ Daniel Teigen, Fossnes, 3160 Stokke
Epost: daniel_teigen@hotmail.com
Webside: www.nll.no

Bestilling av kassetter:

Post: Johannes Sørbo, 4262 Avaldsnes, Epost: johsorb@tiscali.no

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

I Jesus

Av Olaf Gjone, Kvelde

I Jesus har jeg funnet fred.
Han vil meg evig bære.
Verden har ei noe sted,
Hvor jeg i fred får være.

Uten Jesus var jeg dømt.
Loven har meg det bevist.
Loven viser hva jeg har forsømt.
Til helved har den meg forvist.

Jesus ble min tilflukt, da.
Der fikk jeg fred med Gud.
Alt ordnet ble på Golgata.
Der Jesus åndet ut.

Lovens krav er oppfylt nå.
Hans «fullbrakt» gjelder enn.
Loven kan meg ikke slå.
For Jesus er min venn.

Jeg står for Gud med oppfylt lov.
I Jesus er det slik.
Det er ei gjort av eget rov.
Hans nåde gjør meg rik.

Jesus er vår nåderett.
Gitt oss av vår Gud.
Bedre ordning er ei sett.
Den holder evig ut.

Gled deg da, i Jesus Krist!
Du har jo rett til det.
Det er glede, uten brist.
Derfor: På Jesus se.